

## Arrest

nr. 309 742 van 12 juli 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES  
Avenue de Fidevoye 9  
5000 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNES.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Bestreden beslissing

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een etnische Pasjtoen en belijd je de soennitische islam. Je bent geboren in een landbouwersgezin in Nargosay Dar, een subdorp van Jokan in het district Hesarak (provincie Nangarhar). Daar heb je ook steeds gewoond. Jouw dorp was al altijd onder de controle van de taliban, maar er vonden geregeld (lucht)bombardementen plaats vanwege de voormalige overheid. In Afghanistan liep je geen school, wel las je dagelijks de Koran in de moskee en leerde je er lezen, schrijven en rekenen, weliswaar in beperkte mate.*

*Jouw vader heeft twee broers, R. en S.. Deze laatste was al sinds lange tijd aangesloten bij de taliban omwille van redenen die jou niet bekend zijn.*

Hij was een gewone strijder die dorpelingen erop wees dat ze verplicht waren te bidden, maar sinds de machtswissel (i.e. augustus 2021) kreeg hij het leiderschap over een groepje personen. Toen jij nog in Afghanistan was, hield je oom S. zich ook bezig met het rekruteren van jongeren uit het dorp. Mogelijks 2 weken voor jouw vertrek vroeg hij aan je vader en aan je oom R. om hun zonen (i.e. jij en je twee neven) te laten aansluiten bij de taliban om jihad te gaan voeren. Jouw vader ging hier echter niet op in omdat hij dat niet wilde, jijzelf evenmin. Je twee neven, daarentegen, gingen wel mee. Samen met heel wat andere jongeren werden zij ingezet om te gaan vechten om het districtshuis van Hesarak, dat toen in handen was van de overheid. Tijdens die gevechten werden jouw neven allebei dodelijk geraakt en, één week nadat zij waren vertrokken, werden hun lichamen teruggebracht naar het dorp. Na de rekrutering van jouw neven gebeurde het nog 3 of 4 keer dat je oom S. jouw vader aansprak met de boodschap dat jij groot en sterk genoeg was om ook mee jihad te gaan voeren. Jouw vader wees dat telkens af en negeerde de boodschap van zijn broer. Daarna kwam je oom S. naar je huis. Hij voerde binnen het woord met je vader, terwijl er 2 à 3 andere talibs buiten wachtten. Hij vroeg waar je was en diende een dreigbrief in met een laatste waarschuwing, waarin opnieuw gesteld werd dat jij je bij de taliban moest aansluiten. Jij was thuis tijdens dit bezoek, maar je moeder had jou vooraf verstopt in een kist. De brief deed je vader beseffen dat de eisen van de taliban serieus waren en dat jij in veiligheid moest worden gebracht. 's Anderendaags, op 28 jawza 1398 (Gregoriaanse kalender: 18 juni 2019), vroeg jouw vader of je hem wilde vergezellen naar de markt. Daar aangekomen zei hij dat je moest meegaan met een smokkelaar en naar diens instructies luisteren, en zo geschiedde.

Je verliet vervolgens Afghanistan en reisde over land via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar je na ongeveer anderhalf jaar aankwam. Op 6 januari 2021, één dag na jouw aankomst in het Rijk, deed je een verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken. In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban.

Ter staving van jouw verklaringen diende je de volgende documenten in: jouw taskara (origineel gezien), een dreigbrief (origineel), twee foto's (kopieën), een envelop waarin jouw post uit Afghanistan werd overgemaakt (origineel) en een Belgisch schoolrapport (kopie).

## **B. Motivering**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan vervolging vreest in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022\\_08 EUAA COI Report Afghanistan Targeting of individuals.pdf](#) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Hoewel jij verklaarde een familielid bij de taliban te hebben (i.e. je paternale oom S.), druist de manier waarop de taliban (waaronder deze oom) jou probeerde te rekruteren in tegen bovenstaande landeninformatie. Die klemde immers met jouw relaas als zou jouw vader elke eis om jou te laten aansluiten stelselmatig hebben afgewezen; zelf wilde jij dat ook niet en had je zelfs schrik voor hen (CGVS p.19, p.21, p.26). Dat de groepering desondanks haar zinnen specifiek op jou zette, en dit louter omwille van je eerdere lessen in de moskee en je grotere en sterkere gestalte (CGVS p.25), weegt hier niet tegen op. Door een persoon als jou tegen zijn zin te rekruteren en zelfs al meteen in te zetten in hun gevechten om het districtshuis (CGVS p.22), zou de taliban daarnaast een aanzienlijk risico nemen daar dit de uitkomst van hun strijd tegen de voormalige overheid erg had kunnen dwarsbomen. Een dergelijke vorm van individuele en gedwongen rekrutering, komt slechts zelden voor. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat de taliban in jouw regio voldoende personen ter beschikking had die zich uit eigen wil bij hen wilden voegen, zoals jouw neven en ook "heel wat andere jongeren" (CGVS p.21-23). Reden te meer waarom niet kan worden ingezien dat de taliban tijd en energie zou stoppen in het rekruteren van een persoon die dat helemaal niet wilde. Dat een dergelijke, gedwongen vorm van rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – zo verklaarde je dat de dorpsoudsten en maliks hier geen enkele zeg in hadden (CGVS p.23) – is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Daarnaast kon je niet in concreto aannemelijk maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de beschikbare landeninformatie, daar jouw relaas gekenmerkt wordt door diverse onwetendheden, onwaarschijnlijkheden en zelfs tegenstrijdigheden:

Zo is het noemenswaardig dat je enerzijds verklaarde dat de taliban heel wat andere jongeren uit je dorp, net zoals jouw neven, probeerde te rekruteren om te gaan vechten om het districtshuis (CGVS p.22), maar jij anderzijds amper toelichting kon geven over hen. Gevraagd naar de namen van deze andere jongens, moest je het antwoord schuldig blijven en noemde je geen enkele van hen op (CGVS p.23). Ook stelde je letterlijk niet te weten hoeveel van hen er gestorven waren in voorgaande gevechten. Dat dit komt omdat het de kinderen vaak niet toegestaan was de begrafenis bij te wonen, biedt hier geen afdoende uitleg voor wetende dat dergelijk nieuws logischerwijze de ronde moet hebben gedaan in jouw dorp (CGVS p.23). Je verklaarde tevens dat een deel van hen vrijwillig meeging terwijl de taliban het bij de anderen thuis ging vragen (CGVS p.23). Toen het CGVS hierop vroeg hoe het afliep met de jongens uit deze laatste groep bleek jouw antwoord opnieuw zeer vaag en naast de kwestie: "Exact weet ik het niet. Misschien wel. Wat ik weet is dat de meeste jongens zelf wel wilden meegaan met de taliban. Er zouden best families geweest zijn die hun zonen vrijwillig lieten aansluiten, er zijn mensen misschien die dat onder dwang hebben moeten doen" (CGVS p.23). Het is vreemd dat je het lot van deze andere jongens niet duidelijker kan beschrijven. Niet alleen gaat het over personen uit jouw eigenste gemeenschap, ook zouden zij in een gelijkaardige situatie als jij gezeten hebben waardoor toch kan worden verwacht dat je hierover navraag deed (zo je dat zelf al niet vernam in het dorp of via je familie). In verband met jouw eigen vermeende rekrutering kwamen jouw verklaringen verder ook niet doorleefd over. Klaarblijkelijk was je al niet zeker over het precieze aantal keren dat je oom S. je vader zou hebben aangesproken – hij zou dat naar eigen zeggen "3 of 4 keer" gedaan hebben (CGVS p.24) – hoewel het slechts om een gering aantal keren gaat en je dit bijgevolg klaar en duidelijk zou moeten kunnen aangeven. Evenmin wist je concreet te zeggen hoeveel talibs daar telkens bij waren ("ze zijn altijd in een groep van 2, 3 of 4 personen"), noch wie zij precies waren (CGVS p.25). En ook in jouw antwoord op de vraag of je oom S. telkens hetzelfde zei tegen je vader of als zijn boodschap eventueel veranderde naarmate de tijd, tastte je volledig in het duister (CGVS p.25). Dat jouw vader geen uitvoeriger beschrijvingen zou hebben gegeven over al deze aansprekingen, die nota bene op jou persoonlijk betrekking hadden, valt erg op.

Los daarvan dienen er ook vraagtekens te worden geplaatst bij de manier waarop de taliban jou probeerde te rekruteren. Je beschreef namelijk dat je oom S. dat telkens zei tegen je vader toen hij hem buiten tegenkwam op straat, op weg naar huis of in de moskee. Hierop gevraagd of je oom je vader speciaal ging zoeken om dat te zeggen of hij dit zei als hij hem toevallig tegenkwam, antwoordde je dat hij dat "gewoon zei" toen hij hem op straat tegenkwam (CGVS p.24). Hieruit blijkt alvast niet dat de taliban erg veel moeite deed om jou te doen aansluiten, hoewel ze dat volgens jou koste wat kost wilden. Al even merkwaardig is dat de taliban zich uitsluitend tot jouw vader richtte hiervoor en nooit met jou persoonlijk sprak en, meer nog, de uitleg die je daaraan gaf toen je met deze bedenking geconfronteerd werd.

Zo beweerde je dat je veel te jong was (en te veel schrik had voor de taliban) om rechtstreeks door hen te worden aangesproken (CGVS p.26), wat echter in tegenstrijd is met jouw eerdere verklaring als zou de taliban jou toen gewild hebben omdat je groot en sterk genoeg was (CGVS p.19). Dat men jou, net zoals jouw

neven, wilde laten meevechten tegen de overheid in de strijd om het districtshuis, maar zij jou anderzijds niet rechtstreeks aanspraken omwille van jouw jonge leeftijd, houdt dan ook geen enkele steek. Daarnaast kan worden afgevraagd waarom men vanuit de groepering later een aantal leden naar jouw huis zou sturen (waaronder jouw oom S.) op zoek naar jou en verwijzend naar een "laatste waarschuwing", zonder dat iemand van hen jouw huis doorzocht (CGVS p.26). Dat ze dit niet deden, en jouw oom je moeder blijkbaar op haar woord geloofde toen zij zei dat je niet thuis was, is allesbehalve geloofwaardig (CGVS p.26). Indien een te duchten groepering als de taliban jou werkelijk wilde vatten, kan worden verwacht dat ze jouw huis hadden afgezocht en jou hadden gevonden in de kist (waar je in verstopt zat), in plaats van een simpele waarschuwing te uiten en terug weg te gaan. Zo gaven ze je immers de perfecte gelegenheid om op de vlucht te slaan, wat toch niet hun bedoeling kan zijn geweest. Jouw uitleg voor deze passieve houding van de taliban, namelijk dat jouw oom S. jou niet zomaar kon meenemen voor de ogen van zijn oudste broer (CGVS p.27), kan hierbij niet overtuigen daar je er eveneens op wees dat jouw rekrutering een opdracht was van zijn commandant (CGVS p.27) en jouw vader al verschillende keren diens eerdere eisen, voor zover geloofwaardig, in de wind had geslagen. Dit in tegenstelling tot de andere jongens uit je dorp, die al daags na de eerste vraag tot rekrutering zouden zijn meegenomen (CGVS p.24). Dat jouw oom zich plotseling barmhartig opstelde tegenover jouw vader, lijkt bovendien geheel in tegenstrijd met hetgeen je over dit laatste incident liet optekenen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), want toen verklaarde je dat de aanwezige talibs jouw vader sloegen en toen gezegd hadden dat ze jou meteen gingen doden als ze jou vonden (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Wat dit incident betreft, stelt het CGVS nog andere tegenstrijdigheden vast met betrekking op het relaas dat je bij de DVZ bracht. Deze ondermijnen verder het geloof in jouw problemen met de taliban, en dit op ernstige wijze. Dat de talibs die toen naar jouw huis kwamen jouw vader sloegen en jou met de dood bedreigden cf. je op je eerste interview liet optekenen, is iets waar je al helemaal geen melding van maakte tijdens je spontane relaas op het CGVS, hoewel er jou werd gevraagd om uitgebreid en in detail alles te vertellen (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS p.18-19). Ook bij verdere bevraging vermeldde je hier niets over en stelde je dat enkel je oom in het huis binnenkwam, hij een dreigbrief afleverde en hij enkel zei dat dit een laatste waarschuwing was. Daarbuiten zou hij niets hebben gedaan, zo verklaarde je (CGVS p.27). Geconfronteerd met deze discrepanties, ontkende je de versie die je bij DVZ had gebracht, hetgeen niet kan overtuigen daar je eerder aangaf dat je eerste interview goed verliep, je er geen opmerkingen over had en het verslag toentertijd aan jou werd voorgelezen met behulp van de aanwezige tolk en je dit voor akkoord ondertekende (CGVS p.4-5, p.27; zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ). Voor het overige blijken ook over de timing van dit incident jouw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend daar je bij DVZ aangaf dat dit enkele dagen voor jouw vertrek plaatsvond, terwijl je op het persoonlijk onderhoud verklaarde reeds één dag daarna te zijn vertrokken (CGVS p.28). Nog frappanter is echter het verschil in wat je doorheen de asielprocedure (al dan niet) verklaarde over het bestaan van een dreigbrief en de omstandigheden daarrond. Tijdens jouw initiële interview bij de DVZ repte je hier met geen woord over en diende je geen documenten in, wat zeer opmerkelijk is aangezien je nu letterlijk aangaf dat die specifieke brief de aanleiding voor jouw vertrek vormde (CGVS p.19). Jouw uitleg dat je bij DVZ geen lange verklaringen mocht afleggen en je de details voor het volgende interview moest houden, biedt hiervoor geen verschuiving daar deze brief cf. de laatste versie van de feiten, de kern van jouw relaas beslaat en dus bezwaarlijk als detail kan worden aanzien (CGVS p.18). Dat jouw toenmalige interview in totaal slechts 10 of 12 minuten zou hebben geduurd, zoals je toevoegde, is kort gezegd weinig ernstig en kan niet worden aangenomen. Daarnaast bleken ook binnen het persoonlijk onderhoud op het CGVS jouw verklaringen over de dreigbrief geheel in tegenstrijd met elkaar. Zo kon je aanvankelijk geen antwoord geven op de vragen hoeveel tijd voor je vertrek die toekwam en op welke plaats het document werd afgeleverd, het antwoord moest je telkens schuldig blijven. "Ik was daar zelf niet bij in ieder geval", zo verklaarde je (CGVS p.17-18). Nog los van het feit dat dergelijke vage antwoorden op zich al niet overtuigen, bleken jouw verklaringen hieromtrent beduidend anders te zijn later op het onderhoud, na een pauze. Toen beweerde je namelijk ineens dat men één dag voor jouw vertrek de brief kwam brengen en dit in jouw eigen huis, toen je daar zelf ook was (CGVS p.27-28). Het gegeven dat je je verklaringen doorheen de procedure (en ook doorheen het persoonlijk onderhoud zelf) hebt zitten aandikken, zoals blijkt uit al het voorgaande, laat het CGVS toe te vermoeden dat je een bedrieglijk relaas naar voren schuift. Een andere vaststelling die daarop wijst, is de datum op de dreigbrief die je indiende en waarover je verklaarde dat deze nog voor jouw vertrek uit Afghanistan toekwam (CGVS p.17). Het document is namelijk gedateerd op 25 jawza 1399 (Gregoriaanse kalender: 14 juni 2020), een moment waarop jij al ongeveer een jaar weg was uit Afghanistan. Ook hiervoor kon je na confrontatie geen overtuigende uitleg geven (CGVS p.28-29).

Dit alles doet vermoeden dat jij wellicht nooit een dreigbrief hebt ontvangen en een frauduleus (verkregen) document voorlegt om jouw verklaringen te spijzen. Het CGVS wenst er hierbij nog op te wijzen dat uit objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Tot slot dient nog te worden gewezen op jouw verklaringen over de situatie van je familieleden in Afghanistan. Jouw plotse vertrek uit Afghanistan blijkt, ondanks de beweerde zoekactie van de taliban, geen gevolgen te hebben gehad voor hen: zij stellen het goed en kenden “niet echt” problemen meer sindsdien (CGVS p.15, p.31). Dat er geen represailles volgden voor hen maar jouw oom S. alleen zou zeggen tegen jouw vader “dat jouw zoon nu een ongelovige zal zijn”, is in beide richtingen niet geloofwaardig gelet op jouw beweerde problemen met de taliban voor jouw vertrek.

Het geheel aan bovenstaande opmerkingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend.

De tot nu toe onbesproken documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Jouw taskara kan enkel jouw verklaringen omtrent je nationaliteit en identiteit ondersteunen, elementen die niet ter discussie staan. De envelop heeft geen bewijswaarde en het Belgische schoolrapport is irrelevant voor de beoordeling van jouw vrees bij terugkeer naar jouw land van herkomst. Verder diende je twee foto's in waaruit moet blijken dat jouw twee neven omkwamen tijdens gevechten (CGVS p.21). Het CGVS wijst er echter op dat eender wie op dergelijke privéfoto's kan staan afgebeeld aangezien je je familieband met hen niet aantoonst en los daarvan is het zo dat, zelfs al zouden jouw neven (vrijwillig) bij de taliban gegaan zijn en vervolgens omgekomen zijn tijdens gevechten, dan nog zou je louter aan de hand van deze afbeeldingen niet kunnen aantonen dat de taliban jou (onder dwang) wilde rekruteren en kan je hiermee, met andere woorden, het bedrieglijke karakter van jouw verklaringen niet herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er

zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

*In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.*

*De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.*

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – [...] november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.*

*De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Tagab (provincie Kapisa). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire*

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatieverrichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatieverrichtlijn.

Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland op het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban

*terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### 2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift als enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van "nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur", van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden en van artikelen 14 en 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het statuut van het kind en zijn gevolgen, met name het rekeninghouden met zijn kwetsbaarheid gedurende het gehoor en in het kader van de beslissing en de beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan.

Vervolgens bepreekt verzoeker zijn persoonlijke geschiedenis en de analyse van verweerder.

Verder zet verzoeker op theoretische wijze een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering uiteen.

Ten slotte bespreekt verzoeker het toekennen van de subsidiaire bescherming. Hij wijst hierbij op de veiligheidssituatie en de "humanitaire en hongersnoodsituatie" in Afghanistan en refereert naar en citeert fragmenten uit algemene landeninformatie en rechtsleer.

2.2. Bij het verzoekschrift verwijst hij naar 59 stukken met landeninformatie.

2.3. Bij de nota “Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure” van 3 februari 2023 verwijst verweerder middels URL naar “EASO Afghanistan Security Situation Update van September 2021, beschikbaar op [URL], EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [URL], de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [URL], EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [URL], de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022”.

2.4. Bij aanvullende nota van 29 april 2024 verwijst verweerder naar “EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [URL], het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 [URM], de EUAA Country Guidance van januari 2023 [URL] en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [URL]” waaruit zou blijken dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd was op lokale verankering en dat er beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen.

Verder verwijst verweerder naar de volgende stukken:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, [URL]

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op [URL]”.

2.5. In de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, voegt verzoeker de volgende stukken:

“Pièce 1 : Rapport d'intégration

Pièce 2 : Lettre d'accompagnement

Pièce 3 : Photos d'intégration

Pièce 4 : Attestation suivi d'un atelier - Belgique mode d'emploi”.

### 3. Rechtspleging

Artikel 51/4, § 2 en § 3 van de Vreemdelingenwet bepalen:

“§ 2 De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

[...]

§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State [...], wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.”

Artikel 39/18, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen. (...) In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.”*

In artikel 39/69, § 1, tweede lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet worden ingediend in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien het onderdeel in het verzoekschrift getiteld *“De persoonlijke geschiedenis van verzoeker en de analyse van het CGVS”* (p. 9-13) in het Frans werd opgesteld terwijl verzoekers asielprocedure voor de Raad overeenkomstig artikel 51/4, § 3 in het Nederlands diende te worden gevoerd, is dit onderdeel van het verzoekschrift ingevolge het bepaalde van artikel 39/18, derde lid, en artikel 39/69, tweede lid, 6° niet ontvankelijk.

#### Beoordeling

4. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat vluchtelingen die terugkeren naar Afghanistan risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. Verzoeker benadrukt dat hij in 2019 Afghanistan verlaten heeft en sinds twee jaar in België verblijft. Ter terechtzitting legde verzoeker een aanvullende nota neer met twee attesten en verschillende foto's waaruit zijn integratie in België zou blijken.

5.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: “*In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd*.” (eigen onderlijning), (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): “*However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.*” (eigen vertaling: “*Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.*”).

5.3. Verzoeker, die verklaart te zijn geboren op [...] november 2004, verliet Afghanistan op veertienjarige leeftijd in juni/juli 2019, nog vóór de machtsovername door de taliban.

Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 januari 2021. Het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal ging door op 21 oktober 2022, in het bijzijn van zijn voogd, toen verzoeker zeventien jaar was. De bestreden beslissing dateert van 19 december 2022.

Verzoeker was bijgevolg minderjarig gedurende een groot deel van de procedure; tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

6. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker in juni/juli 2019 Afghanistan heeft verlaten en dat hij via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België reisde, waar hij op 5 januari 2021 toekwam en op 6 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting onder meer dat verzoeker heel goed Frans spreekt en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd waaruit blijkt dat hij grote inspanningen leverde om de Franse taal te leren, dat hij zijn best deed op school, dat hij anderen met respect behandelt, dat hij sociale contacten onderhoudt met zowel meisjes als jongens, dat hij de studierichting verkopen koos en dat hij verschillende supermarkten en restaurants aanschreef om studentenwerk te doen.

Uit de stukken blijkt verder dat verzoeker hielp met vertalen voor andere Afghanen in het centrum, dat hij soms optreedt als “woordvoerder” en bemiddelaar, dat hij een grote groep kennissen en vrienden heeft en dat hij deelnam aan een opleidingsdag georganiseerd door het Rode Kruis over de Belgische culturele waarden en normen zoals gelijkheid tussen man en vrouw.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn verblijf in het opvangcentrum, zijn schoollopen, zijn contacten met zijn voogd en leeftijdsgenoten. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn jonge leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld (geweest) aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De maatregelen genomen door de taliban hebben onder meer de vrijheid van beweging, meningsuiting en gedrag van vrouwen en meisjes, alsook hun toegang tot onderwijs, werk, gezondheidszorg, justitie en sociale bescherming, in toenemende mate beperkt. In de praktijk worden vrouwen en meisjes grotendeels begrensd tot hun huiselijke omgeving. Volgens de Speciale Rapporteur van de VN over de mensenrechtensituatie in Afghanistan zijn de schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes grootschalig, systematisch en hardhandig geïmplementeerd, is het beleid van de taliban discriminerend en misogyn en resulteert dit in gendervervolging en een geïnstitutionaliseerd kader van ‘gender apartheid’ (*EUAA Country Focus: Afghanistan* van december 2023, p. 71 e.v.).

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terecht komen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij participeert aan de normen van een misogynie samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes, en zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. *In casu* neemt de Raad ook mee

aanmerking dat verzoeker Afghanistan verliet nog voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 en opgroeide tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht was.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Er wordt niet betwist dat verzoeker geboren is in Nargosay Dar, een subdorp van Joka in het district Hesarak, provincie Nangarhar, waar de taliban aanwezig zijn.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

7. Het Hof van Justitie heeft in arrest C-151/22 (*S & A v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*) van 21 september 2023 ingevolge een prejudiciële verwijzing het navolgende besloten inzake de inhoud van het begrip “politieke overtuiging”:

*“1) Artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming moet aldus moet worden uitgelegd dat een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling staat van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst, reeds onder het begrip „politieke overtuiging” kan vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Dit loopt niet vooruit op de beoordeling van de gegrondheid van de vrees van de verzoeker voor vervolging wegens een dergelijke politieke overtuiging.*

*2) Artikel 4, leden 3 tot en met 5, van richtlijn 2011/95 moet aldus moet worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, rekening moeten houden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. Het is echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn.”*

De Raad neemt in deze verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd bij verlaten van Afghanistan nog voor de machtsovername door de taliban, zijn individuele omstandigheden en zijn verblijf in België alsook zijn recent verworven meerderjarigheid, cumulatief in aanmerking.

Met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben en het voordeel van de twijfel, kan in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

|                  |                                                 |
|------------------|-------------------------------------------------|
| W. MULS,         | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| A.-M. DE WEERDT, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

A.-M. DE WEERDT

W. MULS